

още ми е заржчалъ. Доде най-сетне време да свърша и тази работа.

Тъй донесе стълба, опрѣ я върху дънера на салкъма и като се опираше съ две ръце на нея, готовъ вече да се качи, каза :

— Чуй, Галунке, чуй какво ще ти кажа. Ела де, ела по-близо! — Галунка пристѣпи две-три крачки къмъ него. — Ако намѣря пари, какво ще ги правимъ? На мене половината и на тебе половината.

— Какви пари? Де ако ги намѣришъ?

— Горе, на дървото.

Галунка изгледа чича Митуша и сви устни.

— Ей, чичо Митуше, ти какво... Да копаяшъ земята, разбирамъ, а то... на дървото. Че паритѣ да не растатъ по дърветата като круши, ей?

Тя се позавъртѣ, метна едната си коса презъ рамото си и ситно-ситно се засмѣ.

— Смѣешъ се ти, ама нищо не знаешъ, — каза чичо Митушъ и се пусна отъ стълбата. — Чакай да ти разправа азъ тебе. Слушай, ей-тамъ на оная поляна, виждашъ ли я, оная поляна, до пжтя? Тамъ имаше село. То какво село бѣше — петъ-шестъ турски кжщи и две-три цигански, ама все пакъ село. Имаше единъ циганинъ Махмудъ, все голъ, все гладенъ, все му студено. Обикаляше около кжщитѣ, около плетищата и дето види дръвче, чуканче, клечка — събира ги. Та тоя Махмудъ дохадя тукъ, подъ тоя салкъмъ, вижда, че на върха има единъ